

ze nu, ondanks alles, genieten kon van wat ze zag, was, ze wist het met stellige zekerheid, omdat ze geleerd had, na dat einde een nieuw begin te verwachten....

Toen haar patient haar uit heur droomerijen wekte met z'n vraag: „Grijpt deze schoonheid u zoo aan, zuster, dat u er stil van wordt?” zei ze hem iets van haar gedachten.

„Ieder denkend mensch gelooft tenslotte in, of hoopt tenminste op het eeuwige in het blijvende,” gaf hij toe. „Zonder dat zouden al onze pogingen om onszelf, en om de menschheid rondom ons te veredelen, dwaasheid of ijdele bezigheid zijn. We zijn allen een schakel in de lange keten, die blijft, de eeuwen door. Wij die zijn, leven voort in hen, die komen. Ons leven heeft waarde met het oog op hen; als we 't verkwisten nemen we iets af van hun toekomstig geluk, en dat is zonde.”

„Geloof u niet in een persoonlijk voortbestaan?” vroeg Rie.

Hij haalde de schouders op: „Ik zou 't wel willen, maar, eerlijk gezegd, 't lijkt me te verwaand voor den enkelen mensch, eeuwig te willen zijn”.

„De Bijbel leert de waarde van den enkelen persoon,” zei Rie weer.

En toen, met een plotselinge ingeving: „U hebt zeker geen Bijbel bij uw boeken laten inpakken?”

Hij kon niet verhinderen dat een lichte blos naar zijn wangen steeg, toen hij antwoordde:

„Nee, daaraan hebben noch ik, noch Nora gedacht. Eigenlijk dwaas, want de Grieksche klassieken en de oude Indische wijsheid vereeren we, waarom laten we dan de Hebreeuwsche links liggen?”

„Omdat ten slotte zoowat niemand onpartijdig tegenover den Bijbel staat,” meende Rie levendig. „Er zijn dingen die een mensch gewoonweg verhinderen neutraal er tegenover te blijven.”

Toen vroeg ze: „Wil u me 't plezier doen, mijn Bijbeltje mee te nemen? En wil u als een herinnering aan uw verpleegster er af en toe naar Oostersche wijsheid in speuren? 't Is waarschijnlijk 't laatste aanrakingspunt tusschen ons; 'k hoop tenminste dat u gezond genoeg terug komt om dan geen zuster meer noodig te hebben.”

„U bent wel nederig als u denkt, dat ik onze gesprekken zoo gemakkelijk vergeten zal,” zei hij ernstig.

Even keek ze hem onderzoekend aan, maar hij wendde het gelaat naar buiten als wilde hij zich niet laten doorgronden. Had dan toch wellicht haar zwakke poging iets van zijn zekerheid afgebrokkeld?

Toen ze in haar reiskoffertje haar Bijbeltje zocht was het met een stil gebed, dat hij er iets beters in vinden zou dan Oostersche wijsheid....

FLIRTEN.

Wanneer men mij vraagt, wat naar mijn oordeel het grootste bezwaar is voor een reine verhouding tusschen jonge mannen en jonge vrouwen, dan antwoord ik zonder aarzelen: het flirten.

Na deze inleiding klinkt het wat vreemd wanneer ik er op laat volgen, dat niet alle flirten in z'n wezen even erg is. Men moet er echter allereerst op letten, dat ik zeg „in z'n wezen”. Want de gevolgen zijn niet afhankelijk van de oorzaak, waarom men flirt.

Juist in die oorzaak zit het verschil.

Oppervlakkig is alle flirt eender. Wie echter weet, waarom een bepaald meisje flirt, hoe ze er toe komt, zal het de eene keer begrijpelijker en meer te verontschuldigen vinden dan den anderen keer. Begrijpelijker en beter te verontschuldigen. Maar goed te keuren toch nooit.

Eén van de lezeressen vertelde me eerlijk, dat ze flirtte. Eigenlijk vond ze 't zelf verkeerd. Maar er was 'n leegte in haar hart, en wanneer ze, in druk gezelschap, zich op deze wijze onderhield met jongelui, voelde ze die leemte voor een oogenblik niet. Wie zich in dezen toestand indenken kan, vindt 't grijpen van dit meisje naar het surrogaat van echte liefde begrijpelijk, hoewel niet goed te keuren. Wanneer we zoo'n meisje tegenkomen op onzen weg, moeten we, indien we zelve beter weten, trachten haar te doen begrijpen, dat er andere en betere mogelijkheden zijn voor wie in haar diepste gevoelens teleurgesteld werd. Dat er velen zijn, die zonder meevoelen door 't leven gaan, en dat een enkele zonnestraal op hun pad geworpen, veel meer voldoening geeft dan het opwindende van flirten, dan het opwekken van gevoelens, die reeds bij hun geboorte bestemd zijn om te sterven en bovendien dat er een Liefde is, die nooit teleurstelt; omdat ze van God uitgaat en tot God weerkeert.

Deze zelfde lezeres erkent het: „Niet was het om maar te flirten, maar 't voldeed me voor een middag, een avond. En als dan alles weer voorbij was, dan gevoelde ik niet, dat wat men van Liefde overhoudt; een warm hart en reine gedachten, maar 'k voelde walging en kilte. 'k Verafschuwde mezelf; 'k verafschuwde de jongelui, waar ik mee omging.” —

Dat was het dadelijk resultaat. Maar we mogen

niet vergeten dat het eindelijk resultaat van alle flirten, ook wanneer het gebeurt om voor een wijle de pijn van een verscheurde ziel niet te voelen, is: een afnemen van 't vermogen om waarlijk lief te hebben, onreine gedachten, een behoefte om geveleid en bewonderd te zijn, die zelfs in 't meest gelukkige huwelijk niet in die mate vervuld zal worden.

Wanneer nu 't flirten uit zulk een oorzaak reeds streng afgekeurd moet worden, wat dan te zeggen van haar, die het doen uit vermaak in de zaak zelve? Wie het er om gaat de aandacht te trekken; de gevierde te zijn in haar kring, te kunnen geuren met, wie weet hoe eerlijk gemeende, liefdesverklaringen. Want helaas, ook zulke meisjes zijn er. Voor haar bestaan er geen andere belangen dan de hare; wanneer zij maar bewonderd en gevierd worden, dan is 't goed. En ze zoeken op alle manieren de aandacht te trekken. Ze houden van een avontuurtje, omdat het interessant staat; ze nemen den schijn aan, iemand niet ongenegen te zijn, en drijven den jongeman tot het afleggen van een verklaring, terwijl ze heel goed weten, dat ze zijn gevoelens nooit zullen beantwoorden, omdat het goed staat als je eens aanzoek gehad hebt. 'k Wilde dat alle jongelui wijs genoeg waren, zulk soort jonge meisjes apart te laten staan; misschien zouden ze door schade en schande leeren dat het geluk veel minder zit in wat men ontvangt dan in wat men geeft.

Er zijn ook jonge meisjes, die hartstochtelijk verlangen naar liefde. Die daarom aanvankelijk aannemen, wat haar geboden wordt; ingaan op een gesprek met iemand, die de grenzen van de gewone beleefdheid overschrijdt, ja zelfs zoeken zulk een omgang uit te lokken, in de hoop dat hieruit de verhouding, die ze voor zichzelf wenschen, ten slotte wel geboren zal worden. Het eind kan ook hier niet anders wezen dan ontgoocheling van beide partijen. Wanneer men er ten slotte een eind aan maakt, is ieder van de twee een teleurstelling te meer rijk. En wanneer het komt tot een huwelijk, dan ontbreekt de rechte achting tusschen man en vrouw, omdat in het begin reeds die achting te grabbel werd gegoid.

Misschien, wanneer alle lezeressen, die wel eens flirten of geflirt hebben, eerlijk opbiechten, dat er meer oorzaken gevonden worden.

Wie de schuld zijn van 't geflirt? De jonge mannen of de jonge vrouwen?

Ook hierover vertelt dezelfde lezeres, naar aanleiding van iets, dat haar overkwam.

Terwijl ze wandelde in een haar vreemde stad, viel een jongmensch, een student, haar lastig. Later ontmoette ze hem op een avondpartijtje. Aanvankelijk ging hij op dezelfde manier door, maar toen hij merkte, dat ze er niet van gediend was, vroeg hij

haar excuus. Op haar vraag, waarom hij zóó gedaan had, antwoordde hij: „De meisjes zijn er anders wel van gediend. Ze lokken en wenken zelf.”

Zij wierp tegen: „Maar dat heb ik toch niet gedaan”, waarop hij weer zei: „Maar u zag er zoo guiltig uit, dat ik dacht: die houdt ook wel van een pretje.”

In dit geval was de jonge man schuldig. In een ander geval is het meisje het. En hoe 't ook zij, is 't niet treurig dat de gedragingen van sommige jonge meisjes zoo zijn, dat jongelui er een vrijbrief in vinden om anderen, die er misschien in 't geheel niet van gediend zijn, lastig te vallen? Zou ook de kleeding waarmee sommige jonge vrouwen zich in 't publiek vertoonen, en heur heele manier van zijn, er niet toe bijdragen de gewenschte verhouding tusschen de geslachten te bederven?

Onze lezeres schrijft nog (en ik proef bitterheid in die uitlating): „Later bleek me, dat genoemd jongmensch „christelijk” was”.

Willen al mijn lezeressen er eens over nadenken, wat het zijn zou, wanneer jonge mannen later, op eenzelfde bitteren toon, van h a a r zouden moeten zeggen: „Later bleek me, dat bedoeld meisje „christelijk” was?”

J. M. W.—W.

LENTE

Bladerdonker,
Zongeflonker
Op het mos;
Vogelfluitje,
Vreugdgeluidje
Door het bosch.

Windgefluister,
Bloemenluister,
Kleurendos.
Leven zingt er,
Dringt en wringt er
Knoppen los.

Lentewindje,
Slapend kindje,
Is ontwaakt. —
In mij lacht 'et,
Hoopt en wacht 'et:
Zomer naakt!

BETS.